maks; siis wöib weel naene meest winast emale hoida, wöib tiggedust mis mehhe sees alles töuseb lämmatada, wöib wahhest armastussega tedda Jummala pole tömmata; mees wöib hakkatusses weel naese albid ja tühjad mötted ja nönud heaga ärrawöita. Pärrast lähhäb luggu ennamiste teiseks: armastus jahtub ehk kaub, tuikessel kaswawad terrawad küned; mees ja naene jäwad mittu korda teine teise waenlasseks! Oh mehhed ja naesed, nöudke abbiellu hakkatusses Jummala käest abbi ja armu; ärge ellage ilma Jummalata! —

Katta, kedda Truta enne omma pojale olli sowinud, läks selsammal ajal ka mehhele, rikkas rikkale; ommeti tulleb öölda: waene waesele! Nende pulmad ei olnud mitte kui üks kärratseminne ja kargaminne, teine pääw söideti teise körtsi, nagu olleks suur murre olnud, norel rahwal sealt köige parrema önne hallika otsida. Joobnud peaga wiis peigmees — Tursa Jaak — prudi omma majasse ja neste hakkas seal kärra peale, jälle kolm päwa, et ei olnud öödegga päwa. Kül seal lauldi ka; agga mis? Poisid laulsid: „aidu, taidu — wina — amid! joge mehhed, joge kaud!“ ja nönda eddasi. Tüdrukud siis tahtsid ka omma tarkust lasta paista ja laulsid:

„Kül käisin kirrikus — kirrikus!
„Kül laulsin ramatust — ramatust!

„Ei pandud tähhele — tähhele!
„Ei widud mehhele — mehhele!“ —

Armas luggija! mis arwad: kust olli ennam Kaua-linna pulmade waimu leida, kas Tursalt wöi Kembarilt?

Kembari rahwa ellu läks tassast wissi eddasi, ühhest päwast teise ja igga pääw sai Jummala önnistus nende jures ueks. Madlenal tullid kül wahhest ka rasked tunnid, et ta kurwaks sai, agga ta leidis pea jälle römu, kui näggi, et üks meel olli ommal ja mehhel.

Truta olli wanna inimenne, ja nagu neist wahhest nähha, pahhandas mittu korda, kui norik unnustas temma käest nönu küssida, olgu et se agga wähhämate asjade jures sündis. Truta olli ka mittu korda tujulinne, ja siis hakkas öige süüd otsima kus ep olleks süüd olnud! köigeennamiste pahhandas, kui norik mingisugust asja tahtis seada teist wissi, kui wanna pölwe rahwas teinud. Nönda tulli wahhest tülli ja se olli kül raske kanda, agga Madlena kandis sedda, ei räkinud wastu, andis hea melega järrel; kui wähhägi arwas ommal süüd ollema, pallus kohhe andeks; agga kui teadis, et omma nön parrem olli, ei hakkanud sedda ninnatarkusse- egga hooplemisega kiitma, egga selle pole kuisama, waid räkis sedda siis Trutale, kui sest kord juttu olli,